

Nydelse af Nadveren, at man er konfirmeret. For saa vidt kan man altsaa sige, at det er det samme. Men, som før nævnt, bliver det ikke det samme for dem, som komme fra en anden Kirkeafdeling og gaa over i Folkekirken; f. Eks. naar de faa Loy til fra en Frimenighed at komme ind i en folkekirkelig Sognemenighed, have de fuld Adgang til Nydelsen af Kirkens Goder og ville saa ogsaa faa deres Valgret som andre Medlemmer af Folkekirken. Nu ved jeg nok, man fra en vis Side vil gøre gældende, at det er en meget farlig Ændring. Det er blevet fremsat i Udvalget; jeg har for Resten ogsaa set det fremsat i „Kristeligt Dagblad“, at det er en meget farlig Ændring, for hvis den bliver vedtaget, hvis det kommer til at staa i Loven, at vedkommende skal have fuld Adgang til Nydelsen af Folkekirken Goder, saa kan en Præst afvise Folk fra Nadveren for derved at berøve dem deres Valgret. Jeg tror nu ikke paa, at mange Præster ville gøre det, men for Resten kunne de det nu heller ikke saa let, som man har paastaet. Det hedder nemlig i Ændringsforslag Nr. 19, at det skal være „efter at have begæret“ Adgang til Alters Sakramente. Dette overse Angriberne af Ændringsforslag under Nr. 21. De læse det, som om det var aldeles givet, at selv om man ikke begærede at komme til Alters, kunde en Præst godt lade en og anden vide: du har ganske vist ikke begæret at komme til Alters, men hvis du kommer, vil du ikke blive modtaget, og derfor nægter jeg dig Valgret. Nu skal man dog huske paa, at det hedder: „efter at have begæret“, og for det andet skal man huske paa, at Præsten er ikke ene om at afgøre, hvem der skal optages paa Valglisten, og hvem ikke — det er Menighedsraadet, der gør det — og selv om der nu kunde findes en Præst, der vilde afvise en Masse Mennesker fra Nadverbordet for derved at berøve dem Valgret, skal det dog have Biskoppens Sanktion. Og selv om det fik Biskoppens Sanktion, kan man efter en Ændring, som jeg senere kommer til, gaa til Domstolene med Biskoppens Kendelse, og saa synes jeg, man har sat al den Betyggelse, man kan forlange, for at der ikke skal ske uretfærdige Afgørelser. Paa den anden Side vil jeg ogsaa sige: at Mennesker afvises fra Nadverbordet er sket, om end sjældent rigtigt nok; det kan ske endnu i vore Dage, ogsaa i Fremtiden. Men ligesom det har været meget sjældent i Fortiden, vil det ganske sikkert ogsaa blive meget sjældent i Fremtiden. Men for

disse enkeltes Vedkommende, som ere blevne afviste fra Nadverbordet med gyldig Grund, er der dog virkelig ingen Grund til at vedtage en Lov saadan, at de alligevel skulde have fulde Rettigheder som Menighedens Medlemmer, naar de have forbrudt sig saaledes mod den folkekirkelige Ordning, at de ikke en Gang kunne faa Del i Folkekirken Goder.

I Ændringsforslaget Nr. 23 findes det, som jeg nu kortelig berørte, at Afgørelsen af, hvorvidt nogen skal nægtes Valgret, skal „inden Udgangen af Marts Maaned ske ved skriftlig Kendelse. Den, som er utilfreds med Biskoppens Afgørelse, hvorved Valgret er nægtet ham, kan fordre sig meddelt en Udskrift af Kendelsen uden Betaling og indbringe Spørgsmaalet til Afgørelse ved Lov og Dom“. Det er dette Ændringsforslaget gaar ud paa, og jeg synes, der herved gives al den Betyggelse, man kan forlange for en retfærdig Afgørelse.

Til § 6 har Udvalget et lille Ændringsforslag. Det hedder i § 6, 1ste Stykke, at Valget skal foregaa i den sidste Halvdel af December Maaned og foretages i en af Menighedskredsens Skoler eller i et andet offentligt Lokale. Udvalget har ment, at dette Ord „offentligt Lokale“ ikke var saa godt; det er maaske ikke alle Steder, man har andet offentligt Lokale end Skolen, og Udvalget foreslaar derfor at ombytte Ordet „offentligt“ med „passende“.

Et Flertal i Udvalget har stillet Ændringsforslaget under Nr. 28, der gaar ud paa, at Afstemningen ved Valg til Menighedsraad skal ske i Henhold til Lister, hvorpaa bestemte Personer bringes i Forslag til Valg, og at Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet meddeler nærmere Regler for Foretagelsen af Valget i Overensstemmelse med de for Landstingsvalg gældende Regler for det Tilfælde, at flere end to Valgmænd skulle vælges.

Endvidere foreslaas det i Ændringsforslaget under Nr. 29, at Valgperioden, som i Forslaget er sat til 6 Aar, skal ændres til 3 Aar. Det er hele Udvalget, der stiller denne Ændring; hele Udvalget er nemlig enigt om, at 6 Aar er en vel lang Valgperiode, man har ment, at det var heldigt, om Menighederne fik Lov at vælge hvert 3die Aar.

Ændringsforslaget under Nr. 30 gaar ud paa, at der samtidig med Valg af Medlemmer til Menighedsraadet skal foretages Valg af Suppleanter. Som man vil se, gaar Bestemmelsen i Lovforslaget ud paa, at Menighedsraadet ved Afgang skal supplere sig selv. Dette har Udvalget ment